

Dosarul nr. 3ra-1128/2021
2-21005444-01-3ra-19102021

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, E. Palanciuc, I. Muruianu)

DECIZIE

16 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil Comercial și de Contencios Administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Iurie Bejenaru
Victor Burduh

examinând recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată
depusă de Roman Rusu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la
anularea actului administrativ individual defavorabil,
împotriva hotărârii din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 15 ianuarie 2021, Roman Rusu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020 cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020 în privința procurorului Rusu Roman prin care a fost constatată abatere disciplinară și sistată procedura, din motivul expirării termenului de atragere la răspundere disciplinară, menținerea hotărârii Colegiului de disciplină și etică de pe lângă al Consiliului Superior al Procurorilor nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, prin care a fost încetată procedura în privința procurorului Roman Rusu, pe motiv că nu a fost comisă abatere disciplinară.

În motivarea acțiunii Roman Rusu a indicat că, prin decizia Inspecției procurorilor din 12 septembrie 2019 s-a decis transmiterea materialelor procedurii disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu, Colegiului de disciplină și etică pentru examinarea pretinselor fapte comise de subsemnat, ce constituie abatere disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și care este

pasibilă tragerii la răspundere disciplinară, la efectuarea urmăririi penale în cauzele penale nr. xxxx și nr. xxxx.

Reclamantul susține că, potrivit deciziei Inspecției procurorilor din 12 septembrie 2019, s-a constatat că la efectuarea urmăririi penale în cauzele penale nr. xxxx și nr. xxxx, au fost admise următoarele încălcări.

1. La pornirea urmăririi penale pe caz nu existau temeiuri și bănuială rezonabilă de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal.

La acest aspect, reclamantul consideră că, constatarea dată constituie o părere subiectivă și nefondată a Inspecției procurorilor or, în rezultatul comentariilor utilizatorilor cu date de identitate false, referitor la publicația hotărârii nr. 14 din 27 decembrie 2016 a Consiliului General al Federației Sindicale a Educației și Științei din Republica Moldova, privind organizarea acțiunilor de protest în perioada 17 - 20 ianuarie 2017 în Piața Marii Adunări Naționale, cât și în fața clădirii Guvernului și a Parlamentului Republicii Moldova, și anume utilizatorii cu nickname-urile „Grigore Fintina”, „Sabrina Guțu” și „Igor Doru” al căror text de pe rețele de socializare se regăsește în materialele cauzei penale (vol. 1, pag. 21-23), s-au stabilit temeiuri rezonabile de pornire a urmăririi penale în baza art. art. 26, 285 alin. (1) din Codul penal. Prin urmare, putea fi dedusă cert îndemnarea la organizarea acțiunilor de protest în perioada 17 - 20 ianuarie 2017 în Piața Marii Adunări Naționale, cât și în fața clădirii Guvernului și a Parlamentului Republicii Moldova.

Referitor la pornirea urmăririi penale pe cauza penală nr. xxxx, reclamantul a menționat că, aceasta a fost pornită fiind respectate prevederile art. art. 52, 260, 274 alin. (2) din Codul de procedură penală, fiind întocmit procesul - verbal privind consemnarea celor constatate la 14 iulie 2017, privitor la infracțiunea depistată, și în rezultatul studierii materialelor acumulate de către Direcția nr. 5 a Inspectoratului Național de Investigații al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, pe faptul că fiind analizate sursele deschise de informare în masă, și anume, rețeaua de socializare www.facebook.com, au fost stabiliți mai mulți utilizatori cu date de identitate eronate, care au făcut chemări pentru organizarea acțiunilor de protest la 11 iunie 2017, cât și alte proteste în Piața Marii Adunări Naționale, în fața clădirii Parlamentului și a Guvernului Republicii Moldova, pentru a protesta față de modificarea sistemului electoral și solicitarea retragerii proiectelor de Lege nr. 60/2017 și nr. 123/2017 privind modificarea sistemului electoral, organizat de grupul de inițiativă creat de Vladislav Gribincea, comunitatea „Whach Dog”, Centrul de politici și reforme, Institutul de politici publice și Alexei Tulbure.

În același context, reclamantul a mai invocat că la 10 iulie 2017, ora 12:00, în cadrul unei ședințe on-line, liderul Partidului politic „Platforma Demnitate și Adevăr”, Andrei Năstase, a susținut o declarație cu tematica „Adevăratele priorități ale statului trebuie să fie grijile și nevoile oamenilor”, în cadrul căreia a făcut declarații contra modificării sistemului electoral, care la fel au avut tentă de chemare a populației la pregătirea pentru acțiuni de dezordine în masă.

Reclamantul a relevat că, la pornirea urmăririi penale de către Direcția generală urmărire penală a Inspectoratului General al Poliției, de către procuror nu au fost stabilite circumstanțe care exclud pornirea urmăririi penale, iar bănuiala rezonabilă la

comiterea infracțiunii a fost verificată și de judecătorul de instrucție la autorizarea ulterioară a măsurilor speciale de investigație.

2. După începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală, contrar prevederilor art. 19, art. 254 din Codul de procedură penală, a purces doar la efectuarea măsurilor speciale de investigație cu autorizarea judecătorului de instrucție și a procurorului. Mai mult, dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații au avut loc cu încălcarea flagrantă a normelor procesual-penale, care reglementează condițiile și modul efectuării acestora. Procurorul nu a reacționat la încălcările admise de ofițerii de investigații, a emis ordonanțe de dispunere a măsurilor speciale de investigații și a înaintat demersuri nemotivate și neargumentate judecătorului de instrucție contrar prevederilor art. 132⁴ alin. (4) din Codul de procedură penală.

Reclamantul a invocat că, constatările respective poartă un caracter declarativ și neîntemeiat ori, la dispunerea măsurilor speciale de investigație au fost respectate prevederile art. 132¹ din Codul de procedură penală, și anume, s-a stabilit că specificul infracțiunii investigate, cea de pregătire la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 285 din Codul penal, pe altă cale decât prin dispunerea măsurilor speciale de investigație este imposibilă realizarea scopului procesului penal (art. 132¹ alin. (2) pct. 1) din Codul de procedură penală), existând în acest sens bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea infracțiunii (art. 132¹ alin. (2) pct. 2) din Codul de procedură penală). Prin urmare, necesitatea dispunerii măsurii speciale de investigație a fost oficializată într-un raport care conținea informațiile menționate, în formă succintă. Această informație a fost prezentată procurorului de caz, care evaluând necesitatea, a înaintat judecătorului de instrucție specializat demersul cu materialele necesare autorizării, în vederea soluționării chestiunii date și a autorizării sau nu a acestei măsuri. Nu au existat motive întemeiate de a presupune netemeinicia acestor informații prezentate de către ofițeri în rapoarte și nici nu puteau fi combătute pe cale legală, deoarece erau obținute pe cale operativă, mai mult ca atât, în rezultatul rapoartelor prezentate de către ofițeri procurorilor erau înaintate demersurile respective către judecătorul de instrucție, iar ultimul, în temeiul prevederilor art. 305 alin. (7) din Codul de procedură penală, după efectuarea controlului temeiniciei demersului, prin încheiere, autoriza efectuarea măsurii speciale de investigații.

Reclamantul a menționat că, demersurile înaintate pe cauza dată au fost apreciate de către judecătorul de instrucție ca fiind întemeiate și cu respectarea normelor procesual penale, prin urmare consideră nefondată opinia Inspecției procurorilor precum că la înaintarea demersurilor au fost încălcate prevederile art. 132⁴ alin. (4) din Codul de procedură penală.

3. Măsurilor speciale de investigații au fost supuse persoane fără ca acestea să aibă careva statut procesual.

Reclamantul a invocat că, potrivit art. 132⁸ alin. (3) din Codul de procedură penală, este posibilă interceptarea comunicărilor nu doar în privința bănuitului sau învinuitului, ci și a altor persoane, inclusiv neidentificate, cu condiția că datele ce urmează a fi obținute sunt relevante pentru cauza penală. Respectiv, la acest aspect judecătorul de instrucție nu a constatat încălcări ale normei legale, nefiind emise încheieri de respingere a demersului procurorului din motivul neatribuirii statului procesual persoanelor supuse măsurilor speciale de investigații.

4. În cazul interceptării și înregistrării comunicărilor termenul de autorizare a depășit 6 luni (6 luni și 15 zile), nefiind constatate temeiuri pentru autorizarea repetată a măsurii prevăzută la art. 132⁴ alin. (7) din Codul de procedură penală. La fel, a fost depășit termenul efectuării măsurii în cazul urmăririi vizuale a cet. Chiril Moțpan.

Reclamantul a subliniat că, faptul dat nu corespunde adevărului, întrucât primele autorizări ale măsurilor speciale de investigație privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor a fost dispusă la 13 ianuarie 2017, care urmau a fi finalizate la 13 iulie 2017, deoarece potrivit art. 231 alin. (4) din Codul de procedură penală, termenele calculate pe luni sau pe ani expiră la sfârșitul zilei respective a ultimei luni sau la sfârșitul zilei și lunii respective din ultimul an. Dacă această zi cade într-o lună ce nu are zi corespunzătoare, termenul expiră în ultima zi a acestei luni.

Prin urmare, pe parcursul prelungirii măsurii speciale de investigație au fost depuse demersuri, astfel încât să fie timp suficient pentru examinarea acestora, respectiv fiecare demers la prelungire se depunea cu câteva zile înainte de termenul de expirare, iar următorul termen se calcula de fiecare dată cu 30 zile de prelungire a măsurii speciale de investigație din momentul autorizării, prin urmare în fiecare lună acest termen se diminuea cu câteva zile, de la 2 la 4 zile, iar în total acestea au constituit 15 zile, or anume acest fapt a stat la baza continuării efectuării măsurii speciale de investigație până la data de 28 iulie 2017 care a fost calculat exact, adică 13 iulie 2017 plus acele 15 zile în final care au constituit prelungirea măsurii doar până la 28 iulie 2017.

Reclamantul a notat că, lipsa intenției și/sau neglijenței în acest sens este dovedită inclusiv prin faptul că, în caz contrar prelungirile ar fi durat până în luna august, însă acest lucru a fost sub control și calculul a derivat doar din formula dispusă la caz.

Termenul procedural nu poate fi confundat cu termenul calendaristic calculat matematic, or acest termen diferă, pentru că legiuitorul a indicat termen general pentru acțiuni procesuale, în cazul dat 30 zile, și respectiv 6 luni or, art. 132⁴ alin. (7) din Codul de procedură penală, indică expres că, măsura specială de investigații se dispune pe o perioadă de 30 de zile cu posibilitatea de a fi prelungită întemeiat până la 6 luni, cu excepțiile stabilite de prezentul cod. Fiecare prelungire a duratei măsurii speciale de investigație nu poate depăși 30 de zile.

Reieșind din aceste rigori, termenul total a fost calculat pentru 6 luni, însă având în vedere faptul că fiecare prelungire nu avea continuitate, din dată fixă în dată fixă, ci era prelungită din momentul autorizării, în cumul s-a acumulat o perioadă de fix 15 zile care a fost prelungită fiind calificată drept perioadă nefolosită.

Reclamantul a relatat că perioadele de aplicare și prelungire a măsurii au avut loc astfel:

1. Inițiat la 13 ianuarie 2017 - 30 zile până la 12 februarie 2017, însă demersul de prelungire a fost depus la 09 februarie 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 09 februarie 2017 și nu din 12 februarie 2017, astfel din primele 30 zile autorizate s-a scăzut - 3 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 27 zile.

2. Prelungit termenul din 09 februarie 2017 - 30 zile până la 11 martie 2017, luna februarie are 28 zile, însă demersul de prelungire a fost depus la 09 martie 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 09 martie 2017 și nu din 11 martie

2017, astfel din 30 zile autorizate s-a scăzut încă 2 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 28 zile.

3. Prelungit termenul din 09 martie 2017 - 30 zile până la data de 08 aprilie 2017, însă demersul de prelungire a fost depus la 06 aprilie 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 06 aprilie 2017 și nu din 08 aprilie 2017, astfel din 30 zile autorizate s-a scăzut încă 2 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 28 zile.

4. Prelungit termenul din 06 aprilie 2017 - 30 zile până la 06 mai 2017, însă demersul de prelungire a fost depus la 04 mai 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 04 mai 2017 și nu din 06 mai 2017, astfel din 30 zile autorizate s-a scăzut încă 2 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 28 zile.

5. Prelungit termenul din 04 mai 2017 - 30 zile până la 04 iunie 2017, însă demersul de prelungire a fost depus la 31 mai 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 31 mai 2017 și nu din 04 iunie 2017, astfel din 30 zile autorizate s-a scăzut - încă 4 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 26 zile.

6. Prelungit termenul din 31 mai 2017 - 30 zile până la 30 iunie 2017, însă demersul de prelungire a fost depus la 28 iunie 2017, respectiv următorul termen a fost calculat anume din 28 iunie 2017 și nu din 30 iunie 2017, astfel din 30 zile autorizate s-a scăzut încă 2 zile, or din cele 30 de zile autorizate de fapt au fost aplicate doar 28 zile.

Astfel, reclamantul susține că suma zilelor pierdute la fiecare prelungire a constituit 15 zile. La fel, a accentuat că după logica matematică termenul de autorizare de 6 luni ar fi încheiat la 30 iunie 2017, însă de fapt termenul procedural urma să expire abia la 13 iulie 2017, și la acest termen procedural au fost calculate inclusiv cele 15 zile pierdute, iar termenul final de autorizare a devenit 28 iulie 2017. Formula de calcul în cazul dat fiind următoarea: 13 ianuarie 2017 – 13 iulie 2017 = 6 luni + 15 zile pierdute în fiecare lună = 28 iulie 2017. Ținând cont de cele menționate, termenul procedural a fost respectat fiind interpretat după Codul de procedură penală în vigoare. Mai mult, judecătorul de instrucție, a constatat prin încheiere respectarea cerințelor legale prevăzute de Codul de procedură penală la efectuarea măsurilor speciale de investigații.

Referitor la faptul că, nu a fost prezentă ordonanța de prelungire a măsurii speciale de investigație urmărirea vizuală în privința lui Moțpan Chiril, măsură dispusă la 12 mai 2017 și finisată la 20 iulie 2017, reclamantul a invocat că există ordonanța procurorului Roman Rusu din 14 iunie 2017, prin care a fost legalizată măsura specială de investigații urmărirea vizuală, dispusă cu amânarea înștiințării persoanei până la finisarea urmăririi penale, iar la 19 iulie 2017 s-a constatat dispunerea prin ordonanța procurorului Roman Rusu a urmăririi vizuale în privința persoanei nominalizate, care a fost legalizată prin ordonanța din 27 iulie 2017. Totodată a indicat că, actele respective au fost prezentate Inspecției Procurorilor.

5. În unele cazuri, în rapoartele ofițerilor de investigații, în demersurile procurorului Roman Rusu și în încheierile judecătorilor de instrucție privind prelungirea termenului interceptării și înregistrarea comunicărilor, se conține un număr

nou de telefon, pe lângă cel autorizat inițial (convorbirile telefonice în privința cet. M. Marcu și cet. M. Balagura).

Reclamantul a menționat că, în situațiile sus nominalizate, conform raportului ofițerului de investigație prezent la cauza penală, după interceptarea autorizată a unui număr de telefon inițial stabilit la persoanele menționate, s-a stabilit că persoana al cărei număr supus măsurilor speciale de investigație mai folosește și alt număr de telefon pe lângă numărul inițial și respectiv a fost solicitată prelungirea măsurii speciale de investigații - interceptarea, pe lângă numărul inițial stabilit și al postului nou de telefonie mobilă, demers verificat și admis de către judecătorul de instrucție.

Reclamantul susține că, interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice se efectuează în privința persoanei și nu a postului de telefonie, ori numărul nou inclus la prelungirea măsurii speciale de investigație s-a stabilit a fi folosit de aceeași persoană, fapt ce nu constituie o încălcare, lucru verificat și autorizat de către judecătorul de instrucție. Astfel, Inspecția procurorilor a considerat că procurorul Roman Rusu, și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, prin ce a comis o abatere disciplinară prevăzută în art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Reclamantul consideră că, acțiunile efectuate în cauzele penale nr. xxxx și nr. xxxx, în ce privește dispunerea și autorizarea măsurilor speciale de investigații, au fost efectuate în strictă conformitate cu prevederile Codului de procedură penală or, dovada acestor argumente constituie hotărârile instanțelor de judecată care au verificat oportunitatea și temeinicia înaintării demersurilor de către procuror, adoptând încheieri prin care demersurile procurorului au fost admise, nefiind stabilite încălcări, iar ulterior instanța a adoptat încheieri constatând respectarea cerințelor prevăzute de Codul de procedură penală la efectuarea măsurilor speciale de investigații.

Reclamantul a notat că, încheierile instanței de judecată menționate supra sunt în vigoare și la momentul de față, prin urmare, constatările expuse, precum că dânsul a comis fapte ce constituie abatere disciplinară prevăzută în Legea cu privire la Procuratură și care este pasibilă tragerii la răspundere disciplinară, la efectuarea urmăririi penale nu pot prevala asupra unor hotărâri în vigoare ale instanței de judecată, care dovedesc legalitatea acțiunilor procurorului.

Reclamantul a specificat că, în baza probelor administrate, audiind reprezentantul Inspecției procurorilor și procurorul Roman Rusu, Colegiul de disciplină și etică a constatat lipsa elementelor abaterilor disciplinare, încetând în legătură cu aceasta procedura disciplinară.

Reclamantul a invocat că, hotărârea nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2019 a Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor adoptată în privința procurorului Roman Rusu, a fost contestată de către inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor, Natalia Cernous, prin înregistrarea la 19 noiembrie 2020 cu nr. de intrare 2182 a contestației la Consiliul Superior al Procurorilor, solicitând constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii în legătură cu expirarea termenului de prescripție de atragere la răspundere disciplinară.

Reclamantul susține că, aceeași hotărâre a Colegiului de disciplină și etică, a fost contestată și de procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, prin înregistrarea la 20 noiembrie 2020 cu nr. de

intrare 2195 a contestației la Consiliul Superior al Procurorilor, solicitând constatarea abaterii disciplinare.

Reclamantul a notat că, ambele contestații înregistrate împotriva hotărârii nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, au fost depuse contrar prevederilor legale prevăzute la art. 85 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură, care indică exhaustiv că hotărârile colegiului se contestă la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acestora.

Așadar, din motive necunoscute și contrar prevederilor legale ambele contestații au fost depuse la Consiliul Superior al Procurorilor, pe când urmau a fi depuse prin intermediul Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor.

Cu toate că hotărârea nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică a fost contestată cu încălcarea prevederilor legale, respectiv și conținutul contestațiilor reprezintă de fapt poziția subiectivă a Inspecției procurorilor și a Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, iar prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor adoptată la 17 decembrie 2020 în privința procurorului Roman Rusu, contestațiile au fost admise integral.

La 13 ianuarie 2021, procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu, prin cererea adresată Consiliului Superior al Procurorilor a solicitat să-i fie înmănată copia motivată a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, a cărui dispozitiv a fost pronunțat public la 17 decembrie 2020, însă până la moment nu a fost înmănată subsemnatului.

Reclamantul și-a manifestat dezacordul cu hotărârea emisă, deoarece faptele constatate de către Direcția urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, și Inspecția procurorilor, reținute de Consiliul Superior al Procurorilor drept abateri disciplinare, nu au un suport probatoriu obiectiv și nici careva teme bazat pe actele normative care ar permite tragerea la răspundere disciplinară.

Prin hotărârea din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Roman Rusu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020.

S-a anulat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, în privința procurorului Roman Rusu (f.d.129, 130-189, vol. I).

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că, prin hotărârea nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, Colegiul de disciplină și etică a dispus încetarea procedurilor disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Rusu Roman, în legătură cu lipsa abaterii disciplinare.

Prin hotărârea Consiliul Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020 cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, a fost admisă contestația Inspecției procurorilor și contestația Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020.

S-a casat hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, emisă în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu, cu adoptarea unei hotărâri noi, prin care s-a constatat abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu și a fost sistată procedura disciplinară în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară.

Cu privire la dreptul de sesizare, instanța de judecată a stabilit că, chiar dacă este adevărat că autorul sesizării la Inspekția procurorilor, în persoana procurorului Adrian Mircos, nu este procurorul ierarhic superior în raport cu procurorul Rusu Roman, așa cum este definit în art. 53¹ din Codul de procedură penală, instanța de judecată a conchis în privința netemeinicii alegațiilor reclamantului precum că procedurile disciplinare au fost pornite cu încălcarea normelor legale și anume că, procurorul–șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale nu avea competența de a sesiza Inspekția procurorilor, or, aceste afirmații sunt contrare pct.pct. 42 și 78 din Regulamentul privind modul de organizare și funcționare a Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016, care oferă dreptul oricărei persoane să sesizeze inspekția procurorilor.

Mai mult, referitor la procedura de depunere a contestației Inspekției procurorilor, precum și a lui Adrian Mircos, instanța de fond a relevat că, a fost conformă prevederilor art. 85 alin. (3) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, care indică exhaustiv faptul că, hotărârile colegiului se contestă la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acestora, astfel încât, prin scrisoarea nr. 3-2d/20-1839 din 19 noiembrie 2020, președintele Colegiului de disciplină și etică al procurorilor, a expediat în adresa Consiliului Superior al Procurorilor hotărârile și contestațiile Inspekției procurorilor, inclusiv contestația Inspekției procurorilor în privința lui Roman Rusu.

Cu privire la fondul cauzei, instanța de judecată a accentuat importanța prevederilor art. 38 și art. 39 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, care sunt menite să combată abuzurile, activitatea arbitrară, comportamentul inadecvat ori de rea-credință a procurorilor în exercitarea activității profesionale și care constituie o garanție în respectarea drepturilor și libertăților persoanelor, și o asigurare a respectării principiilor generale ale procesului penal, consfințite în art. 21 din Constituție și în art. 7, art. 8 din Codul de procedură penală, privind prezumția de nevinovăție și legalitatea procesului penal.

Legiitorul, prin aceste stipulări legale, sub nici o formă, nu a luat în calcul posibilitatea organelor de autoadministrare a sistemului procuraturii de a interveni în atribuțiile procurorilor, prin aprecierea proprie a criteriilor de legalitate și de oportunitate a actelor ori acțiunilor/inacțiunilor procesual-penale, întreprinse de procurori în cadrul cauzelor penale aflate în procedura acestora.

Instanța de judecată a notat că, Consiliul Superior al Procurorilor a reținut în sarcina procurorului Rusu Roman abaterea disciplinară, stipulată la art. 38 lit. a) din

Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ce instituie răspundere disciplinară pentru îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, stabilind că procurorul Rusu Roman, în cadrul instrumentării unor cauze penale într-un grup de procurori, neîntemeiat a inițiat și a solicitat judecătorului de instrucție prelungirea măsurilor speciale de investigație și urmare a examinării probelor administrate, prin acțiunile sale procurorul a admis ingerința nejustificată în viața privată a persoanei care are semnificația unui drept fundamental.

Aici, a reținut faptul că, actele procesual-penale, care au fost întocmite de procurorul Rusu Roman și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție. Din această perspectivă, în viziunea instanței de judecată, faptul că, ordonanțele procurorului Roman Rusu au fost supuse controlului judecătoresc și au fost înțelese ca fiind legale și temeinice, adică au fost acceptate ca fiind motivate, adecvate circumstanțelor cauzelor penale și necesare pentru acumularea probelor.

Pornind de la aceste împrejurări, în opinia instanței de judecată, este indiscutabil faptul că, la caz, încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procurorul reclamant, combat alegațiile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Roman Rusu a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Instanța de judecată a concluzionat că, o altă abordare a acestei situații juridice ar fi contrară textului și spiritului art. 114, art. 115, în coroborate cu art. 120 din Constituție, care instituie principiul că justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești și proclamă caracterul obligatoriu al actelor judecătorești definitive.

Respectiv, instanța de judecată a reținut ca fiind întemeiate argumentele reclamantului precum că, în cadrul procedurii disciplinare, de către Consiliul Superior al Procurorilor a fost confirmată respectarea procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigații, fiind pusă la îndoială doar măsura în care acestea au fost justificate în raport cu circumstanțele cauzei, fapt ce identifică că un asemenea tratament este inacceptabil din punctul de vedere al independenței decizionale a procurorului și constituie o imixtiune directă în activitatea acestuia, or, aceasta nu reprezintă altceva decât o încălcare flagrantă a principiului respectării independenței decizionale a procurorului, de care urmează a se ține cont în mod obligatoriu la inițierea și examinarea procedurilor disciplinare în privința procurorilor, ceea ce contravine prevederilor art. 37 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Instanța de judecată a apreciat ca fiind o evaluare camuflată (deghizată) a legalității actelor de procedură penală, întreprinsă contrar competenței de Consiliul Superior al Procurorilor, calificând acest exercițiu logico-juridic al Consiliului Superior al Procurorilor, drept o ingerință certă, dar străină, din punct de vedere legal, în activitatea procurorului.

Din aceste motive, instanța de judecată a respins argumentul Consiliului Superior al Procurorilor în hotărârea contestată și susținut în ședința de judecată precum că, Consiliul Superior al Procurorilor nu ar fi examinat legalitatea însăși a actelor emise de

procuror, dar a verificat și s-a expus asupra modului în care procurorul-reclamant a decis să acționeze în cauzele penale ce au constituit obiectul sesizării, ceea ce ar corespunde legilor și actelor normative în vigoare ce reglementează conduita profesională a procurorului or, de principiu, la caz, nu pot fi privite separat actele de procedură penală, care se bucură de prezumția de legalitate și modul în care procurorul a acționat la întocmirea lor, acreditând ideea că procurorul ar fi acționat în mod defectuos, superficial și fără diligență.

Mai mult, Consiliul Superior al Procurorilor, în mod declarativ a reținut că faptele lui Roman Rusu, sub aspectul laturii obiective, ar fi fost manifestate în acțiuni contrare normelor de drept material și de procedură penală la dispunerea și efectuare măsurilor speciale de investigații, iar sub aspectul laturii subiective, a constatat pretinsa existență a neglijenței grave din partea lui Roman Rusu, deoarece dânsul nu și-ar fi dat seama de o eventuală urmare prejudiciabilă a acțiunilor sale, deși putea și trebuia să o prevadă.

La acest capitol, instanța de judecată a observat caracterul contradictoriu al actului administrativ contestat or, pe de o parte, Consiliul Superior al Procurorilor susține că nu a verificat legalitatea actelor de procedură penală înfăptuite de procuror, dar totodată afirmă că Rusu Roman a admis acțiuni contrare normelor de drept material și de procedură penală la dispunerea și efectuare măsurilor speciale de investigații.

În opinia instanței de judecată, din tot textul hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor contestate, de fapt, organul autoadministrării sistemului procuraturii, fără o analiză proprie, a preluat integral afirmațiile domnului Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale referitoare la tactica și la strategia de acumulare a probelor în cadrul anchetei penale și cu privire la pretinsele aspecte de ilegalitate a acțiunilor procurorului Rusu Roman, situație ce este contrară prevederilor art. 3 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, iar în condițiile prevederilor art. 13 din prezenta lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului doar din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești. Însă, și în aceste cazuri procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară doar dacă judecătorul de instrucție a respins demersurile respective, sau dacă încheierile judecătorului de instrucție care, prin absurditate, ar fi admis asemenea demersuri a procurorului, au fost, în prealabil, desființate prin căi de atac extraordinare ca fiind vădit ilegale.

La 25 iunie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a depus cerere de recurs nemotivată (f.d.190, vol. I), iar la 08 octombrie 2021 a prezentat Curții Supreme de Justiție motivarea recursului împotriva hotărârii din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a hotărârii contestate, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere integrală a acțiunii (f.d.194-210).

În motivarea recursului, Consiliul Superior al Procurorilor a menționat că hotărârea din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, dat fiind faptul că instanța a soluționat eronat cauza, bazându-se pe analiza incompletă a probelor din cauza disciplinară și invocând concluzii viciate, care exclud caracterul obiectiv al soluției criticate. Consiliul Superior al Procurorilor consideră că hotărârea criticată nu oferă răspuns la constatările și concluziile privind încălcările disciplinare care au fost reproșate procurorului Roman Rusu.

Recurentul a invocat că, în hotărârea sa, Curtea de Apel Chișinău a invocat unilateral doar unele norme de drept și a reflectat aspecte segmentare din acuzațiile disciplinare aduse procurorului Roman Rusu, fapt care a avut ca rezultat aprecierea eronată a situației în ansamblu și a afectat substanțial obiectivitatea raționamentelor formulate pentru motivarea soluției adoptate. Respectiv, omisiunea instanței de contencios administrativ de a analiza cauza în ansamblul său, de a elucida substanța obligațiilor procurorului la efectuarea/conducerea urmăririi penale și de a evalua în profunzime întreaga conduită procesuală a procurorului Roman Rusu a generat consecința că hotărârea criticată să poarte caracter arbitrar.

Recurentul a relevat că, atitudinea subiectivă și superficială a instanței la aprecierea probelor și la motivarea hotărârii criticate a determinat soluționarea greșită a pricinii la caz, și a lăsat fără un răspuns adecvat obiecțiile privind modul necorespunzător de exercitare a atribuțiilor funcționale de către procurorul Roman Rusu, precum și a alterat esența interpretării corecte a principiului independenței și obiectivității procurorului, care prin întreaga sa activitate este obligat să asigure respectarea, fără echivoc, a drepturilor omului.

Recurentul susține că concluzia instanței de fond precum că, organul de autoadministrare a sistemului procuraturii, în esență, a stabilit că procurorul Roman Rusu, în cadrul instrumentării unor cauze penale într-un grup de procurori, neîntemeiat a inițiat și a solicitat judecătorului de instrucție prelungirea măsurilor speciale de investigație și urmare a examinării probelor administrate, a decis că prin acțiunile sale procurorul a admis ingerința nejustificată în viața privată a persoanei care are semnificația unui drept fundamental, este eronată și nu corespunde situației reale privind raționamentele Consiliului Superior al Procurorilor, circumstanțele care viciază hotărârea Curții de Apel Chișinău, deoarece nu s-a dat răspuns la argumentele ce susțin necesitatea aplicării sancțiunii disciplinare în privința procurorului Roman Rusu.

Aici a menționat recurentul că, prin hotărârea nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, Consiliul Superior al Procurorilor doar a constatat în acțiunile procurorului Roman Rusu, de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură pentru îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu la gestionarea măsurilor speciale de investigație și a sistat procedura disciplinară, în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară. Procedura disciplinară, în această parte a fost sistată, în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară.

Curtea de Apel Chișinău prin hotărârea din 21 iunie 2021 s-a expus doar în parte în privința legalității hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020. În acest sens, Curtea de Apel Chișinău în partea motivată a hotărârii din 21 iunie 2021, a omis să se expună asupra tuturor circumstanțelor abaterilor disciplinare incriminate procurorului Roman Rusu, a abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, referitor la încălcările comise de către procurorul Roman Rusu în cadrul exercitării urmăririi penale și nu a dat răspuns la argumentele ce țin de conduita procesuală pasivă a procurorului Roman Rusu pe cauzele penale nr. xxxx și nr. xxxx.

Recurentul a menționat că, Curtea de Apel Chișinău nu a omis să se expună asupra tuturor argumentelor din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, dar a evitat să cerceteze în ansamblu toate circumstanțele importante pricinii. Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea sa, nu a pus în discuție procedura desfășurată în fața judecătorului de instrucție la examinarea demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice. Criticile din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor au fost formulate în raport cu acțiunile pe care le-a realizat procurorul Roman Rusu până la emiterea demersului de autosesizare a măsurilor speciale de interceptare a convorbirilor telefonice. Astfel, procurorului Roman Rusu i-au fost prezentate rapoarte ale ofițerilor de poliție, în care era indicat expres că necesitatea interceptărilor convorbirilor telefonice rezultă din măsurile speciale deja efectuate, însă dânsul nu a supus aprecierii faptul că asemenea „măsuri speciale deja efectuate” în realitate nu existau.

În acest context, Consiliul Superior al Procurorilor a menționat că potrivit art. 132¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile speciale se efectuează numai în cadrul unui dosar penal. Respectiv, procurorul Roman Rusu urma să verifice dacă măsurile speciale la care se refereau ofițerii de poliție au fost efectuate în cadrul altor dosare (dar preluarea rezultatelor reprezintă o altă procedură), deoarece în dosarul penal de referință alte măsuri speciale la acel moment încă nu fuseseră efectuate. Astfel, odată ce alte măsuri speciale de investigații pe caz nu erau încă efectuate, rezultă că rapoartele ofițerilor de poliție erau fără conținut factologic și nu corespundeau prevederilor legii procesuale, însă procurorul Roman Rusu nu a analizat aceste aspecte.

Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea sa, a subliniat că sancționează conduita procesuală a procurorului Roman Rusu, care a fost lipsită de o analiză atentă a rapoartelor ofițerilor de poliție, dar nu depunerea, în sine, a demersurilor de interceptare a convorbirilor telefonice. De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea sa, a remarcat că se impune distincția între aceste două aspecte și anume din motivele în cauză a fost dedus că încheierile instanței de judecată confirmă procedura de după depunerea demersului, iar sancțiunea disciplinară se aplică pentru conduita procesuală a procurorului Roman Rusu de până la întocmirea demersului și pentru lipsa de analiză a rapoartelor prezentate de către ofițerii de poliție.

Drept consecință omisiunea Curții de Apel Chișinău de a analiza această distincție a dus la concluzii abstracte, care viciază hotărârea criticată.

Prin această omisiunea, Curtea de Apel Chișinău, a efectuat analiza privind caracterul echitabil al întregii proceduri, începând cu etapa prealabilă elaborării și depunerii demersului de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice, pe care era obligat să îl asigure procurorul Roman Rusu.

Curtea de Apel Chișinău, în hotărârea contestată, nu a analizat raționamentele Consiliului Superior al Procurorilor că acceptarea fără analiză de către procurorul Roman Rusu a rapoartelor ofițerilor de poliție deja constitui, în sine, viciu de procedură, deoarece afectează raționamentul său logico-juridic în baza căruia a rezultat soluția de a întocmi demersul către instanța de judecată. În aceste condiții, în hotărârea contestată, Curtea de Apel Chișinău nu a dat răspuns argumentelor descrise de Consiliul Superior al Procurorilor și, astfel, hotărârea respectivă nu corespunde criteriilor de calitate din perspectiva motivării adecvate.

Recurentul susține că, prin fraza că „în esență ” este vorba de interceptări, Curtea de Apel Chișinău a trunchiat și a camuflat acuzația disciplinară care constă în mai multe elemente, uitându-se de caracterul echitabil al întregii procedurii pe care l-a compromis Roman Rusu. Or, acceptarea de către procuror a rapoartelor organului de urmărire penală este deja viciu care afectează natura raționamentului său, când el știe că alte măsuri nu sunt, că infracțiunile sunt inventate, dar asta îi oferă premisa să pună în mișcare o procedură amplă care are competențe și o valoare prin autoritatea funcției sale.

Raportat la argumentele din hotărârea Curții de Apel Chișinău privind principiul independenței procesuale a procurorului, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, precum și la concluziile despre lipsa de competență a Consiliului Superior al Procurorilor pe segmentul evaluării actelor procesuale emise de procurori, menționează recurentul că acestea sunt eronate și nu pot fi reținute.

Recurentul a relevat că, incontestabil, principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Totuși, Consiliul Superior al Procurorilor reține că acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct. 6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, prin soluția adoptată de Curtea de Apel Chișinău s-a neglijat că este inacceptabilă prestația profesională a procurorului Roman Rusu cu referire la rolul său privind derularea urmăririi penale în acest caz, nefiind posibilă invocarea justificării că în așa fel a fost exteriorizat raționamentul logico-juridic, bazat pe independența procesuală garantată de lege.

Argumentele Curții de Apel Chișinău au o expresie lacunară și nu sunt de natură de a justifica conduita procurorului Roman Rusu. Or, la caz, obiectul examinării procedurii disciplinare l-a constituit acțiunea, adică conduita procurorului în contextul atribuției de efectuare cu diligență a acțiunilor procesuale ce îi reveneau la gestionarea dosarelor penale nr. xxxx și nr. xxxx.

Curtea de Apel Chișinău, în hotărârea criticată, nu a ținut cont de faptul că constatarea disciplinară, în cazul dedus analizei, a vizat conduita procesuală a procurorului Roman Rusu care nu s-a aliniat standardelor de profesionalism și rolului ce îi revine procurorului în cadrul urmăririi penale. În hotărârea sa, Consiliul Superior al Procurorilor nu a contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, însă a reiterat că manifestarea independenței în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, ci să se procedeze așa cum spune norma de drept.

Recurentul a specificat că, concluziile Consiliului Superior al Procurorilor s-au bazat pe probe administrate în cauza disciplinară, care au arătat că procurorul Roman Rusu, contrar prevederilor art. 274 din Codul de procedură penală, nu a asigurat efectuarea unei investigații pe prezentul proces penal și, efectiv, nu a asigurat

verificarea informațiilor prezentate, precum și, fără a efectua vreo acțiune procesuală, în lipsa bănuielii rezonabile, și în lipsa mijloacelor de probă, neîntemeiat a dispus pornirea urmăririi penale în baza art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal.

Recurentul a mai menționat că, în cadrul dosarului penal nr. xxxx începând cu 12 ianuarie 2017, ofițerii de investigație V. Bordian, S. Balan și A. Ținica (S. Balan și A. Ținica nefiind incluși în grupul de efectuare a urmăririi penale) au înaintat multiple rapoarte, prin care se aduce la cunoștința procurorului Roman Rusu că, în urma măsurilor speciale de investigație întreprinse a fost posibil de stabilit că la pregătirea acțiunilor de dezordini în masă din 17 - 20 ianuarie 2017 se vor implica activ și unii dintre membrii și simpatizanții Platformei „Demnitate și Adevăr”, solicitând autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigații cum ar fi: urmărirea vizuală și documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, interceptarea și înregistrarea comunicărilor.

Rapoartele întocmite de către ofițerii indicați, făceau trimitere la anumite fapte și informații (deja existente) în urma măsurilor speciale de investigații, care însă nu coroborează în nici un fel cu materialele cauzei penale, deoarece cauza nu conține nici o măsură specială de investigație făcută anterior rapoartelor de inițiere a măsurilor care au fost autorizate ulterior de judecătorul de instrucție. Pentru exemplificare s-au invocat rapoartele din 12 ianuarie 2017 (nemijlocit data pornirii urmăririi penale) depuse de către ofițerul de investigații V. Bordian, în care s-a indicat expres că „în urma măsurilor speciale de investigații întreprinse a fost posibil de stabilit”, însă în realitate așa măsuri nu existau și ele nici nu puteau fi făcute în afara urmăririi penale.

Examinarea rapoartelor de prelungire a interceptărilor a fost dispusă membrului grupului de urmărire penală, procurorului Roman Rusu, care îndeplinindu-și necorespunzător obligațiile de serviciu, contrar prevederilor art. 132¹ alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală, nu a verificat motivele extinderii procesului de efectuare a măsurilor speciale de investigații și nici posibilitatea încălcării drepturilor și intereselor persoanelor prin măsurile dispuse. În cazul interceptării și înregistrării comunicărilor cet. A. Năstase, Ch. Moțpan, C. Boeșteanu, I. Caraman, N. Gîrbu, V. Iacubov, R. Verbițchi, A. Pisica, R. Safarmatov, S. Cebotari, N. Daniel, Iu. Scobioală, termenul de autorizare a interceptării și înregistrării comunicărilor a depășit 6 luni, nefiind constatate temeiuri pentru autorizarea repetată a măsurii, prevăzute de art. 132⁴ alin. (7) din Codul de procedură penală.

La fel, Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că a fost depășit termenul efectuării măsurii în cazul urmăririi vizuale a cet. Chiril Moțpan. Măsura în cauză a fost autorizată de procurorul Roman Rusu prin ordonanța din 12 mai 2017, însă acțiunile de urmărire vizuală au continuat până la data de 20 iulie 2017 (fapt confirmat prin procesul-verbal), deși lipsește o ordonanță de prelungire a termenului de efectuare a măsurii.

Recurentul a notat că, Adrian Mircos a indicat că poate fi sesizată o legătură între dosarele nr. xxxx și nr. xxxx, deoarece când s-a finalizat interceptarea mai mult decât 6 luni pe primul dosar, s-a dispus interceptarea aceluiași persoane pe celălalt dosar.

La fel, s-a menționat că și în ordonanța de pornire a urmăririi penale pe dosarul nr. xxxx s-au invocat pretinse acțiuni programate pentru 11 iunie 2017, însă careva manifestații în ziua respectivă nici nu au avut loc. Respectiv, acest lucru trebuia să îi

fie clar procurorului Roman Rusu, care a pornit urmărirea penală pe data de 14 iulie 2017. Drept rezultat, este lipsit de sens și de logică faptul că peste o lună de la presupusul eveniment (care nu s-a realizat) procurorul Roman Rusu a pornit urmărirea penală și a demarat investigații penale pe circumstanțe inexistente. Astfel, pe dosarul penal nr. xxxx s-au dispus și s-au efectuat 35 măsuri speciale de investigații practice în privința aceluiași persoane care au figurat și pe dosarul nr. xxxx, ceea ce este inadmisibil.

În aceste circumstanțe, Consiliul Superior al Procurorilor a concluzionat că tocmai conduita procurorului Roman Rusu a generat riscul ingerinței ilegale în drepturile și libertățile persoanelor implicate, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a principiilor prezumției nevinovăției, legalității, respectării drepturilor și libertăților umane, secretului corespondenței, inviolabilității vieții private, consfințite la art. art. 7, 8, 10, 14 și 15 din Codul de procedură penală.

Consiliul Superior al Procurorilor a menționat, că nu poate fi justificată absența motivării ordonanțelor de dispunere a măsurilor speciale de investigații, care nu conțin argumente de ce pe altă cale este imposibilă realizarea scopului procesului penal și/sau cum poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, precum și nici nu dau o explicație rezonabilă că aceste acțiuni, în concret, sunt necesare și proporționale cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Toate aceste aspecte nu au fost luate în considerație de procurorul Roman Rusu, circumstanțele care au afectat obligația sa de îndeplinire corespunzătoare a atribuțiilor prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Succesiv, cu referire la termenul de depunere a recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, completul de admisibilitate reține prevederile art. 245 din Codul administrativ, care statuează că recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că hotărârea Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 21 iunie 2021.

Instanța de recurs constată că la materialele cauzei lipsește notificarea de către Curtea de Apel Chișinău părților în proces a dispozitivului hotărârii contestate, însă se constată că la 10 septembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Consiliul Superior al Procurorilor a recepționat hotărârea motivată (f.d.191).

Astfel, se constată că Consiliul Superior al Procurorilor a respectat prevederile art. 245 din Codul administrativ, depunând recursul nemotivat la 25 iunie 2021, iar la 08 octombrie 2021 prezentând motivarea recursului împotriva hotărârii din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 26 ianuarie 2022 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor a fost declarat admisibil și numit pentru examinare în complet de cinci judecători (f.d.230).

Prin prisma art. 191 alin. (5) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva hotărârilor, deciziilor și încheierilor curții de apel.

Iar potrivit art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului Consiliul Superior al Procurorilor au fost expuse cu suficientă claritate.

Colegiul lărgit notează că în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs într-un termen rezonabil, la 25 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Curtea Supremă de Justiție a remis în adresa intimatului Roman Rusu copia cererii de recurs depuse de Consiliul Superior al Procurorilor, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d.214, 216).

Fiind confirmată recepționarea recursului de destinatar la data de 26 octombrie 2021, pînă la examinarea recursului, Roman Rusu nu a depus referință, prin care să-și expună opinia asupra recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, și a emite o decizie nouă de respingere integrală a acțiunii, din următoarele considerente.

Conform art. 248 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă decizie prin care casează integral decizia instanței de apel și emite o nouă decizie.

Potrivit art. 194 alin. (2) din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

În temeiul art. 244 alin. (2) în coroborare cu art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva. Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

La rândul său art. 219 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, prevede că instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor

necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

Autoritățile publice și instanțele de judecată competente, conform art. 21 din Codul administrativ, trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Colegiul lărgit notează că unul dintre principiile procedurii de contencios administrativ potrivit art. 36 din Codul administrativ, constituie principiul supremației dreptului, care prevede că instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sînt considerate valori supreme și sînt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Conform jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (cauza Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27).

Potrivit art. 220 din Codul administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93. O cerere de solicitare a probei depusă în ședința de dezbateri judiciare se respinge printr-o încheiere care se pronunță în aceeași ședință. Încheierea se motivează verbal. Argumentele esențiale ale motivării se consemnează în procesul-verbal al ședinței. Probele obținute cu încălcarea legii nu au forță probantă și nu pot fi puse la baza hotărîrii judecătorești.

De asemenea art. 93 din Codul administrativ stipulează că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), pct. 2.1 lit. a) și pct. 2.2 din Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-240/16 din 29 septembrie 2016, și pct. 7.1. lit. a) din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de orice persoană interesată.

Aderent, art. 43 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), stipulează că subiecții prevăzuți la alin. (1) pot înainta sesizarea cu privire la faptele ce le-au devenit cunoscute fie în exercițiul drepturilor sau al atribuțiilor lor funcționale, fie în baza informațiilor difuzate de mass-media sau de alte surse de informare.

Potrivit art. 44 alin. (1), art. 45 alin. (1) din Legea menționată, sesizarea cu privire la fapta procurorului ce poate constitui abatere disciplinară se depune în scris. Procedura de depunere și conținutul sesizării se reglementează prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se depune la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor. Sesizarea se înregistrează și se transmite la Inspekția procurorilor în cel mult 3 zile lucrătoare de la recepționare.

Totodată, conform pct. 5.1 din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspekției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizările cu privire la abaterile disciplinare comise de procurori se depun la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor sau, după caz, se expediază la adresa de e-mail a Consiliului Superior al Procurorilor www.csp@procuratura.md, iar potrivit 5.2, secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor înregistrează sesizarea imediat sau în termen de 1 zile lucrătoare de la data recepționării într-un Registru special.

Procedura disciplinară conform art. 42 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) începe de drept în momentul sesizării și include următoarele etape: a) depunerea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară; b) verificarea sesizării de către Inspekția procurorilor; c) examinarea cauzei disciplinare de către Colegiul de disciplină și etică; d) adoptarea unei hotărâri pe cauza disciplinară.

Conform art. 37 din aceeași Lege, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: a) legalității; b) respectării independenței decizionale a procurorului; c) echității; d) proporționalității sancțiunii cu abaterea disciplinară comisă; e) transparenței.

Din materialele copiei procedurii disciplinare nr. 35-30/15 intentate în privința procurorului Roman Rusu, rezultă că, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 06 august 2019, la Consiliul Superior al Procurorilor, sesizare cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorii Roman Rusu, Valeriu Sîrbu, înregistrată sub nr. 958-53s/19-73, prin care a solicitat întreprinderea măsurilor legale pentru sancționarea disciplinară a acestora pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (f.d.3-10, vol. I din procedura disciplinară).

Tot din materialele copiei procedurii disciplinare intentate în privința procurorului Roman Rusu, rezultă că, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 06 august 2019, la Consiliul Superior al Procurorilor, sesizare cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorii Roman Rusu, Valeriu Sîrbu, Dumitru Railean înregistrată sub nr. 962-55s/19-75, prin care a solicitat întreprinderea măsurilor legale pentru

sanționarea disciplinară a acestora pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (f.d.2-10, vol. III din procedura disciplinară).

În conformitate cu art. 65 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016 și modificat prin hotărârile nr. 12-13/17 din 24.01.2017, nr. 1-40/2020 din 28.05.2020, nr. 1-132/2020 din 18.12.2020, sesizările procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos din 06 august 2019, au fost conexe într-o singură procedură, cu privire la faptele ce pot constitui abatere disciplinară comisă de către Roman Rusu, procuror în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Prin raportul din 12 septembrie 2019 și decizia din 12 septembrie 2019 a inspectorului din cadrul Inspecției procurorilor a Procuraturii Generale, s-a transmis pentru examinare Colegiului de disciplină și etică materialele procedurii disciplinare în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu (f.d.281-285, 286-299, vol. II din procedura disciplinară).

Articolul 49 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) prevede că după finalizarea verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară, inspectorul emite una din următoarele decizii motivate: a) de încetare a procedurii disciplinare, dacă nu identifică niciun temei de tragere la răspundere disciplinară; b) de transmitere a materialelor la Colegiul de disciplină și etică, dacă identifică un temei de tragere la răspundere disciplinară.

În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), decizia inspectorului, împreună cu raportul întocmit de acesta în baza verificării și dosarul cauzei disciplinare, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii, se prezintă la Colegiul de disciplină și etică spre examinare și se aduce la cunoștința autorului sesizării în scris sau, la solicitare, în format electronic. Modelul raportului privind rezultatele verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se aprobă de către Consiliul Superior al Procurorilor, la propunerea Colegiului de disciplină și etică. Decizia de încetare a procedurii disciplinare poate fi contestată de către autorul sesizării la Colegiul de disciplină și etică în termen de 10 zile lucrătoare de la data recepționării acesteia.

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor cu privire la examinarea cauzei disciplinare intentată în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu, nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020 a fost încetată procedura disciplinară, în legătură cu lipsa abaterii disciplinare (f.d.12-22).

Hotărârile colegiului, conform art. 85 alin. (3) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) se contestă la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acestora. Contestația poate fi depusă de către persoana în privința căreia a fost adoptată hotărârea respectivă, iar în cazul procedurii disciplinare, și de către persoana care a depus sesizarea, precum și de către Inspecția procurorilor.

Reglementări similare se regăsesc și în pct. 78 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016 și modificat prin hotărârile nr. 12-13/17 din 24.01.2017, nr. 1-40/2020 din 28.05.2020, nr.1 -132/2020 din 18.12.2020, care prevede că hotărârea Colegiului pe cauza disciplinară poate fi contestată la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, de către persoanele care au depus sesizarea, Inspekția procurorilor sau procurorul vizat în hotărâre, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acesteia. Termenul de 5 zile este un termen de decădere. La expirarea acestui termen, hotărârile Colegiului devin irevocabile.

Contestațiile împotriva hotărârilor adoptate de colegii, conform art. 86 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) se examinează în cel mult o lună de la data înregistrării acestora la Consiliul Superior al Procurorilor.

Ziua, ora și locul examinării contestației se comunică, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data desfășurării ședinței, procurorului vizat în hotărârea contestată, candidatului la funcția de procuror care a depus plîngerea, inspectorului, precum și altor persoane, în condițiile prezentei legi.

În urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) menținerea hotărârii contestate; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Nefiind de acord cu hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, inspectorul din cadrul Inspekției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, la 19 noiembrie 2020 a depus contestație solicitând admiterea contestației, casarea hotărârii de încetare a procedurii disciplinare și adoptarea unei hotărâri noi prin care să se soluționeze cauza, cu constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii disciplinare, din motivul expirării termenului de tragere la răspundere disciplinară (f.d.23-29).

De asemenea, manifestându-și dezacordul cu hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 20 noiembrie 2020 contestație, solicitând examinarea cazului pe fond, cu emiterea unei hotărâri noi prin care să fie constată abatere disciplinară și aplicată sancțiunea disciplinară corespunzătoare în privința procurorului Roman Rusu (f.d.30-45).

Consiliul Superior al Procurorilor, conform art. 68 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii. Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor.

În corespundere cu art. 70 alin. (1) lit. f) din Legea menționată mai sus, Consiliul Superior al Procurorilor este competent să examineze contestațiile împotriva hotărârilor luate de colegiile sale.

Membrii Consiliului Superior al Procurorilor conform art. 74 alin. (1) din Legea enunțată, au dreptul: a) să ia cunoștință și să participe la examinarea materialelor prezentate spre examinare Consiliului Superior al Procurorilor; b) să facă demersuri, să expună argumente și să prezinte materiale suplimentare; c) să propună spre examinare în ședința Consiliului probleme ce țin de competența acestuia; d) să participe prin vot la adoptarea de hotărâri și să-și expună, în caz de necesitate, opinia separată; e) să efectueze alte acțiuni în condițiile legii.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, a fost admisă contestația Inspecției procurorilor și contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020.

A fost casată hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, cu adoptarea unei hotărâri noi prin care a fost constatată abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu și a fost sistată procedura disciplinară în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară (f.d. 75-109).

Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu a recepționat hotărârea nominalizată la 10 februarie 2021, contrasemnătură (f.d.110).

Înaintând prezenta acțiune la 15 ianuarie 2021, împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, Roman Rusu a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020 cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020 în privința procurorului Rusu Roman prin care a fost constatată abatere disciplinară și sistată procedura, din motivul expirării termenului de atragere la răspundere disciplinară, menținerea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, prin care a fost încetată procedura în privința procurorului Roman Rusu, pe motiv că nu a fost comisă abatere disciplinară.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, Curtea de Apel Chișinău prin hotărârea adoptată la 21 iunie 2021 a admis acțiunea ca fiind întemeiată, motivându-și soluția prin faptul că actele procesual-penale întocmite de procurorul Roman Rusu și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție, iar încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procuror, combat alegațiile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Roman Rusu a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură. De asemenea, instanța de judecată a menționat că o altă abordare a acestei situații juridice ar fi contrară textului și spiritului art. 114 și art. 115, în coroborate cu art. 120 din Constituție, care instituie principiul că justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești și proclamă caracterul obligatoriu al actelor judecătorești definitive.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, Colegiul lărgit reține că recursul depus de Consiliul Superior al Procuraturii este întemeiat, iar concluzia instanței de fond referitor la temeinicia acțiunii privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020 cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, în privința procurorului Roman Rusu, fiind rezultată din interpretarea eronată a normele de drept material, fiind bazată pe concluzii contrare circumstanțelor cauzei, motiv din care hotărârea judecătorească contestată nu poate fi menținută.

Materialele cauzei atestă că, Roman Rusu activează în funcția de procuror în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Conform art. 36 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), procedura disciplinară este aplicabilă procurorilor în funcție și procurorilor care și-au încetat raporturile de serviciu. Procurorii sînt sancționați disciplinar pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 doar în cazul în care au fost săvârșite cu intenție ori cu neglijență gravă, conform prevederilor art. 38¹.

Conform art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), constituie abatere disciplinară îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Potrivit art. 39 alin. (1) lit. a) din Legea sus enunțată, în funcție de gravitatea abaterilor și în condițiile legii, procurorului i se aplică, prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, sancțiune disciplinară sub formă de avertisment.

Avertismentul conform art. 39 alin. (2) din aceeași Lege, constă în atenționarea, în formă scrisă, a procurorului asupra abaterii disciplinare comise și recomandarea făcută acestuia de a respecta pe viitor dispozițiile legale.

Sancțiunile disciplinare conform art. 41 alin. (1) - (3) din Legea menționată supra, se aplică procurorilor în funcție. Sancțiunea disciplinară se aplică procurorului proporțional cu gravitatea abaterii disciplinare comise și în funcție de circumstanțele personale ale acestuia. Gravitatea abaterii disciplinare este determinată de natura faptei comise și de consecințele produse. Consecințele produse sînt evaluate avînd în vedere atît efectele asupra persoanelor implicate în activitățile în cadrul cărora s-a comis fapta, cît și efectele asupra imaginii și prestigiului Procuraturii. Termenul de acțiune al sancțiunii disciplinare este de un an de la data aplicării.

Analizând normele legale enunțate care reglementează activitatea Consiliului Superior al Procurorilor, Colegiul lărgit a stabilit că organul independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii, dispune de dreptul discreționar la emiterea hotărârilor pe marginea subiectelor examinate, întrucît pct. 9.12 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor stabilește expres că, în cazul care Consiliul consideră că pentru adoptarea hotărârii sunt necesare informații suplimentare, Consiliul poate amâna examinarea chestiunii și solicita aceste informații de la subiecții menționați la art. 86 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură sau de la colegiul care a adoptat hotărârea contestată.

Or, libertatea de a alege decizia optimă este generată de norma de drept, de actul normativ pus în aplicare. În procesul de reglementare, prin intermediul dispozițiilor juridice, legislatorul se ciocnește de necesitatea de a lăsa subiecților de drept o anumită libertate în conduita lor. Realizarea acestei conduite libere (împuterniciri oferite de lege), în mare parte, depinde de agentul de aplicare a legii.

În același timp, Colegiul lărgit menționează că decizia luată în mod discreționar, trebuie să fie una optimă, să corespundă finalității actului normativ, sensului legislației în vigoare, principiilor generale ale dreptului intern și internațional, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deci să corespundă scopului urmărit, care alcătuiește esența „dreptului discreționar”, a cărui realizare se efectuează cu respectarea principiilor legalității, oportunității, echității.

Colegiul lărgit statuează că Codul administrativ reglementează aplicarea dreptului discreționar. Or, autoritatea publică posedă o marjă discreționară în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei.

Astfel, art. 137 din Codul administrativ, stabilește că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Așadar, în cadrul judecării cauzei în ordine de recurs s-a constatat că prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, prin care a fost admisă contestația Inspecției procurorilor și contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și casată hotărârea Colegiului de Disciplină nr. 3-86/19 din 14 noiembrie 2020, fiind recunoscut vinovat procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și a fost sistată procedura disciplinară în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară, corespunde cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 din Codul administrativ, actul administrativ contestat fiind motivat, concluzia Plenului Consiliului Superior al Procurorilor în privința procurorului Roman Rusu de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură cu

sistarea procedurii disciplinare în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară, fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

Referitor la criticile lui Roman Rusu invocate în cererea de chemare în judecată, precum că procedura disciplinară s-a desfășurat cu încălcarea prevederilor ce țin de subdiviziunea Procuraturii Generale care este împuternicită de a efectua verificarea sesizării, instanța de recurs le apreciază ca nefondate și lipsite de suport juridic, având în vedere că procedura disciplinară a fost intentată la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), pct. 2.1 lit. a) și pct. 2.2 din Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-240/16 din 29 septembrie 2016, și pct. 7.1. lit. a) din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de orice persoană interesată.

Totodată, ținând cont de atribuțiile Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică, prevăzute în Capitolul V al Regulamentului Procuraturii, aprobat prin Ordinul Procurorului General nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, Colegiul lărgit concluzionează că Adrian Mircos a avut dreptul de a depune sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară.

Conform art. 3 alin. (4), (5), (6), (7) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale. În condițiile prevederilor art. 13 din prezenta lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești. Procurorul este obligat, prin întreaga sa activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, egalitatea lor în fața legii, să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu pentru toți participanții la procedurile judiciare indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul de etică al procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.

Cu referire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, instanța de recurs constată că Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit că, procurorul Roman Rusu a avut prestație necorespunzătoare manifestată la conducerea/exercitarea urmăririi penale pe cauzele penale nr. xxxx și nr. xxxx.

Referitor la cauza penală nr. xxxx, Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit

următoarele.

Urmărirea penală a fost pornită la 11 ianuarie 2017 de către organul de urmărire penală al DGUP a IGP, ofițerul de urmărire penală pentru cazuri excepționale ai Direcției generale urmărire penală a MAI, Vadim Volnițchii, în temeiul de art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal, pe faptul pregătirii dezordinii în masă. Cauzei penale i-a fost atribuit nr. xxxx.

Conform ordonanței de începere a urmăririi penale, la 09 ianuarie 2017, fiind analizate sursele deschise de informare în masă și anume rețeaua de socializare www.facebook.com, au fost stabilite comentarii a mai multor utilizatori cu date de identitate false, referitor la publicația hotărârii nr. 14 din 27 decembrie 2016 a Consiliului General al Federației Sindicale a Educației și Științei din Republica Moldova, privind organizarea acțiunilor de protest în perioada 17 - 20 ianuarie 2017 în Piața Marii Adunări Naționale cât și în fața clădirilor Guvernului și Parlamentului Republicii Moldova. Reieșind din comentariile publicate, ultimii cheamă populația la violență împotriva guvernării și la dezordini în masă.

Temei pentru pornirea urmăririi penale a servit raportul ofițerului superior de investigații, Vladimir Bordian, coordonat cu șeful Direcției nr. 5 a INI al IGP, Valeriu Cojocaru din 10 ianuarie 2017, înregistrat în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Direcției generale urmărire penală a MAI, la 11 ianuarie 2017 și fără efectuarea investigațiilor în cadrul procesului penal, în aceeași zi a fost pornită urmărirea penală.

Potrivit rezoluției adjunctului procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Valeriu Bodean adresată lui Roman Rusu, acesta urma să decidă temeinicia pornirii urmăririi penale, iar în cazul lipsei circumstanțelor ce exclud urmărirea penală să conducă urmărirea penală pe caz.

Prin ordonanța adjunctului-interimar al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Valeriu Bodean, din 01 februarie 2017, a fost dispusă efectuarea urmăririi penale în cauza nr. xxxx de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, sub conducerea procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu (procurorii Roman Rusu, Valeriu Sîrbu, Iulian Suhan, ofițer superior de urmărire penală pentru cauze excepționale al SUP IP a DEUP CE a DGIUP, Vadim Volnițchii și ofițer de investigație al Direcției nr.5 a INI, Vladimir Bordian, aceștia din urmă neavând atribuții de ofițer de urmărire penală).

Conform notei informative și a unui raport, ambele întocmite de ofițerul superior de investigații, Vladimir Bordian, raportul de asemenea fiind coordonat cu șeful Direcției nr. 5 a INI al IGP, Valeriu Cojocaru, utilizatorii rețelei de socializare care au postat comentarii ce exprimau chemări la violență și dezordini în masă dețineau nickname-uri: „Grigore Fintina”, „Sabrina Guțu” și „Igor Doru” însă fiind verificate în baza de date WEB Acces, identitatea acestora nu a fost stabilită.

Alte acțiuni în vederea identificării acestor persoane, inclusiv prin contactarea în modul corespunzător a companiei Facebook, nu au fost întreprinse, în pofida indicațiilor procurorului Roman Rusu din 12 ianuarie 2017.

De asemenea, începând cu 12 ianuarie 2017, ofițerii de investigație V. Bordian, S. Balan și A. Ținica, (S. Balan și A. Ținica nefiind incluși în grupul de efectuare a

urmăririi penale) au înaintat procurorului Roman Rusu multiple rapoarte, prin care se aduce la cunoștință că în urma măsurilor speciale de investigație întreprinse a fost posibil de stabilit că la pregătirea pentru acțiunile de dezordini în masă din 17 - 20 ianuarie 2017 se vor implica activ și unii dintre membrii și simpatizanții Platformei „Demnitate și Adevăr”, solicitând autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigații, cum ar fi, urmărirea vizuală și documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, interceptarea și înregistrarea comunicărilor.

Referitor la acțiunile procurorului Roman Rusu, în cadrul cauzei penale nr. xxxx, Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit că pe parcursul urmăririi penale, au fost efectuate 4 tipuri de măsuri speciale de investigații: colectarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice (2 autorizări); urmărirea vizuală (7 autorizări); cercetarea domiciliului și instalarea în el a aparatelor ce asigură supravegherea și înregistrarea audio și video a celor de fotografiat și de filmat (1 autorizare); interceptarea și înregistrarea comunicărilor (28 de autorizări).

Măsurilor speciale de investigație au fost supuși cet. Alexei Golovatii, Serghei Cebotari, Serghei Tofilat, Chiril Moțpan, Andrei Năstase, Constantin Boeșteanu, Ion Caraman, Nicolae Gîrbu, Vasile Iacubov, Tudor Ghemu, Andrei Ghirea, Ruslan Virbițchi, Aureliu Pisica, Arslan Safarmatov, Anatol Petrici, Daniel Nogai, Victor Mudrea, Iuri Scobioală, Mihai Tomacinschi, Aliona Mandatii, Vladimir Soloviov, Valeriu Chicu, Vasile Vulpe, Marcel Balagura, Mihail Marcu, Andrei Donica și Arcadie Barbăroșie, nici o persoană din cele nominalizate neavând careva statut procesual.

Măsura specială de investigație cercetarea la domiciliu și instalarea în el a aparatelor ce asigură supravegherea și înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat a fost aplicată în cadrul Complexului turistic „Odiseu”, amplasată în mun. xxxx, or. xxxx, str. xxxx, ce aparține SRL „Odiseu” administrată de Tatiana Resetnic.

Totodată, s-a constatat că la cauza penală a fost anexate două rapoarte de analiză operațională întocmite de Inspectoratul Național de Investigații la 13 februarie 2017 și din 02 martie 2017 pe cauza penală nr. xxxx, pe care este indicat faptul că a fost pornită cauza în baza componentei de infracțiune prevăzute de art. 177 alin. (1) din Codul penal, acest articol fiind indicat în solicitarea șefului adjunct al Direcției nr. 5 a INI al IGP, Serghei Carpov, de efectuare a analizei convorbirilor telefonice, iar pe alt raport este indicat faptul că cauza penală nr. xxxx a fost pornită în baza art. art. 26, 285 alin. (1) și art. 341 alin. (2) lit. b) din Codul penal, acest fapt fiind indicat și în solicitarea șefului adjunct al Direcției nr. 5 a INI al IGP, Vadim Mînzari.

Consiliul Superior al Procurorilor, urmare a verificării actelor procesuale de dispunere, consemnare și constatare a legalității efectuării măsurilor speciale de investigații au fost constatate încălcări referitor la nerespectarea condițiilor prevăzute de art. 132¹ din Codul de procedură penală, la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații, încălcarea termenului de autorizare a măsurilor speciale de investigații (fiind depășit termenul de 6 luni), încălcarea cerințelor privind consemnarea măsurilor speciale. Mai mult, atât în rapoartele ofițerilor de investigații cât și demersurilor procurorului Roman Rusu privind prelungirea termenului interceptării și înregistrării comunicărilor, se conține un număr nou de telefon, pe lângă cel autorizat inițial (convorbirile telefonice în privința cet. M. Marcu și cet. M. Balagura).

Prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu din 07 septembrie 2017, urmărirea penală pe cauza penală nr. xxxx a fost suspendată, în conformitate cu art. 287¹ alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, pînă la identificarea persoanei care urmează a fi pusă sub învinuire, iar prin ordonanța din 01 august 2019 a fost reluată urmărirea penală, respectiv prin ordonanța din 23 august 2019 a fost clasat procesul penal în cauza penală nr. xxxx, în temeiul art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Referitor la cauza penală nr. xxxx, Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit următoarele.

La 11 iulie 2017, în adresa procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, au fost expediate rapoartele ofițerilor din 09 iunie 2017, 23 iunie 2017 și 10 iulie 2017 precum și o notă informativă pentru adoptarea unei hotărâri în conformitate cu prevederile art. 274 din Codul de procedură penală. Careva acțiuni de constatare prevăzute de art. 273 alin. (2) din Codul de procedură penală, de către reprezentantul INI al IGP nu au fost efectuate. Concomitent, la momentul prelungirii termenului de examinare a materialului nr. 335, circumstanțele expuse în raportul din 23 iunie 2017 au fost epuizate, pe motiv că acestea au avut loc la 10 iunie 2017.

Procurorul Roman Rusu, primind spre examinare materialele în cauză a solicitat prin raportul din 13 iulie 2017, înregistrarea materialelor acumulate de către organele poliției, în Registrul nr. 1 al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, în vederea examinării cazului conform prevederilor art. 274 din Codul de procedură penală, sub aspectul investigării comiterii infracțiunii prevăzute de art. 26, art. 285 din Codul penal (examinarea fiind dispusă prin rezoluția procurorului șef-adjunct al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Busuioc).

Examinând materialele procesului penal nr. xxxx, conducându-se de prevederile art. 52, art. 260, art. 274 alin. (2) din Codul de procedură penală, la 14 iulie 2017, procurorul Roman Rusu a întocmit procesul-verbal privind consemnarea celor constatate privitor la infracțiunea depistată, din care rezultă prezența unei bănuieli rezonabile că se pregătește săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26, art. 285 din Codul penal (doar texte preluate din materialele poliției fără indicarea timpului săvârșirii infracțiunii, locului comiterii, metodelor, precum și executorii, organizatorii, instigatorii infracțiunii).

Prin ordonanța adjunctului procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Vitalie Busuioc, din 14 iulie 2017, a fost dispusă efectuarea urmăririi penale în cauza nr. xxxx de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, sub conducerea procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu.

Urmărirea penală a fost pornită la 14 iulie 2017 de către procurorul Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roman Rusu, în temeiul bănuielii rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 26, art. 285 alin. (1) din Codul penal, pe faptul pregătirii dezordinii în masă. Cauzei penale i-a fost atribuit nr. xxxx.

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale au parvenit materialele acumulate de către Direcția nr. 5 a Inspectoratului Național de Investigații, pe faptul că fiind analizate sursele deschise de informare în masă, și anume rețeaua de socializare www.facebook.com au fost stabiliți mai mulți utilizatori cu date de identitate eronate, care au făcut chemări pentru organizarea acțiunilor de protest la 11 iunie 2017, cât și alte proteste în Piața Marii Adunări Naționale, în fața clădirilor Parlamentului și Guvernului Republicii Moldova, pentru a protesta față de modificarea sistemului electoral și solicitarea retragerii proiectelor de Lege nr. 60/2017 și nr. 123/2017, organizat de grupul de inițiativă creat de Vladislav Gribincea, comunitatea „Whatch Dog”, Centru de politică și reforme, Institutul de politici publice și Alexei Tulbure.

În același context, este de menționat că la 10 iulie 2017, ora 12:00, în cadrul unei ședințe on-line, liderul partidului politic „Platforma Demnitate și Adevăr”, Andrei Năstase a susținut o declarație cu tematica „Adevăratele priorități ale statului trebuie să fie grijile și nevoile oamenilor”, în cadrul căruia a făcut careva declarații contra modificării sistemului electoral, care are la fel tentă de chemare a populației la pregătirea pentru acțiuni de dezordine în masă. Reieșind din comentariile publicate, ultimii cheamă populația la violență împotriva actualei guvernări, precum și dezordine în masă.

Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că, în condițiile în care cauza penală s-a aflat în procedura procurorului Roman Rusu, începând cu 19 iulie 2017, ofițerii V. Papuc și S. Balan, în lipsa unei ordonanțe motivate emise de procurorul Roman Rusu sau un procuror ierarhic superior, cu includerea eventuală într-un anumit grup de urmărire penală sau de ofițeri de investigații, sau de dispunere la concret lor de efectuare a unor măsuri speciale de investigații, au înaintat multiple rapoarte prin care informau că, în urma măsurilor speciale de investigații, au stabilit că la pregătirea pentru acțiunile de dezordine în masă se vor implica activ și unii dintre membrii și simpatizanții Platformei „Demnitate și Adevăr”, solicitând autorizarea efectuării unor măsuri speciale de investigații, cum ar fi: urmărirea vizuală, interceptarea și înregistrarea comunicărilor, ridicarea informației de la instituțiile de telecomunicații privind descifrările convorbirilor telefonice de intrare-ieșire, cu indicarea numărului abonatului, zonei de aflare a abonatului, cercetarea domiciliului și instalarea în el a aparatelor ce asigură supravegherea și înregistrarea audio.

În așa mod, pe parcursul urmăririi penale, în baza rapoartelor au fost autorizate 35 de măsuri speciale de investigații în privința a 29 persoane, și anume, cet. A. Năstase, Ch. Moțpan, S. Cebotari, S. Tofilat, C. Boeșteanu, L. Lefter, E. Ignat, V. Gribincea, A. Barbăroșie, D. Nogai, R. Verbișchi, M. Tomacinschi, C. Mandatii, N. Gîrbu, I. Caraman, Iu. Scobioală, A. Safarmatov, A. Mandatii, V. Iacubov, V. Josan, N. Bularga, D. Perciun, R. Josan, G. Periera, C. Jitari, D. Plîngău, A. Slusari, A. Prodan, Gh. Chiselița, însă nici unul din cei enumerați pe parcursul urmăririi penale nu au avut nici o calitate procesuală.

Procurorul Roman Rusu a exercitat urmărirea penală în perioada 14 iulie 2017 - 15 septembrie 2019, fiind admise mai multe încălcări la autorizarea măsurilor speciale de investigații, și anume:

-ordonanțele de dispunere a măsurilor speciale de investigații, demersurile

înaintate sunt nemotivate, nu se argumentează că pe altă cale este imposibilă realizarea scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, fie că acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

-actele care stau la baza dispunerii și autorizării măsurilor speciale de investigații nu sunt bazate pe elemente probatorii concrete, care să facă direct legătura cu persoanele în privința cărora au fost dispuse și autorizate, dar de fapt sunt bazate pe presupuneri fără suport confirmativ că la pregătirea pentru acțiunile de dezordine în masă posibil se vor implica activ simpatizanții Platformei „Demnitate și Adevăr”, precum și reprezentanții societății civile;

-nu au fost administrate probe despre faptul că persoanele vizate în măsurile dispuse și autorizate contribuie, în orice mod, la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunii investigate, fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală;

-procurorul Roman Rusu, în câteva cazuri, nu s-a expus în privința legalității efectuării măsurii speciale de investigații, urmărirea vizuală efectuată în privința cet. A. Năstase, Ch. Moțpan, S. Cebotari, D. Perciun, ceea ce contravine cerințelor art. 132⁵ din Codul de procedură penală;

-lipsa materialelor cu privire la efectuarea/neefectuarea măsurii speciale de investigație, cercetarea domiciliului și instalarea în el a aparatelor ce asigură supravegherea și înregistrarea audio și video, autorizată la 17 august 2017;

-procurorul Roman Rusu a autorizat urmărirea vizuală efectuată în privința cet. A. Năstase, Ch. Moțpan, S. Cebotari, D. Perciun, invocând că aceștia vor efectua întâlniri cu diferite persoane din lumea criminală, care au tangență cu circumstanțele comiterii infracțiunii, în privința cărora există date ce pot conduce rezonabil la concluzia că vor primi de la bănuți ori vor transmite acestora informații relevante pe cauza penală. Totuși, nici din conținut și nici din materialele care au stat la baza emiterii hotărârii de autorizare a acestei măsuri speciale de investigație, nu este clar și probat care sunt persoanele din lumea criminală sau cine sunt acei bănuți, la care face referire procurorul.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Dumitru Railean din 22 august 2019 a fost clasat procesul penal în cauza penală nr. xxxx în temeiul art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Colegiul lărgit constată că, în susținerea poziției sale Consiliul Superior al Procurorilor a invocat că în cadrul instrumentării unor cauze penale într-un grup de procurori, procurorul Roman Rusu neîntemeiat a inițiat și a solicitat judecătorului de instrucție prelungirea măsurilor speciale de investigație și urmare a examinării probelor administrate, a decis că prin acțiunile sale procurorul a admis ingerința nejustificată în viața privată a persoanei care are semnificația unui drept fundamental.

Drept urmare, Consiliul Superior al Procurorilor a concluzionat că nu poate fi menținută hotărârea Colegiului de disciplină și etică din 14 noiembrie 2020 privind încetarea procedurii disciplinare, care a concluzionat că acțiunile procurorului Roman Rusu, rezultate din solicitarea și efectuarea măsurilor speciale de investigații nu pot fi apreciate ca elemente ale unei abateri disciplinare deoarece toate demersurile aferente

au fost autorizate de către judecătorii de instrucție, fiind considerate legale.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, misiunea-cheie de concretizare a aspectelor juridice revenea procurorului Roman Rusu atât pe dosarul în care a exercitat nemijlocit urmărirea penală (xxxx), cât și pe cel care a condus urmărirea penală (xxxx), dându-i urmând să întreprindă măsurile necesare pentru a nu admite declanșarea unor proceduri neîntemeiate.

În această ordine de idei, analizând conținutul actului administrativ contestat, Colegiul lărgit constată că, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că chiar dacă pe caz măsurile speciale de investigații au fost autorizate de judecătorul de instrucție, aceasta nu înseamnă că întreg comportamentul procesual al procurorului exprimat în legătură cu dispunerea acestor măsuri poate fi calificat în mod automat ca legal.

În asemenea conjunctură, Colegiul lărgit apreciază ca fiind neîntemeiată concluzia instanței de fond precum că, actele procesual-penale întocmite de procurorul Roman Rusu și care îi sunt imputate ca abatere disciplinară, au fost acceptate și autorizate de judecătorul de instrucție, iar în așa fel încheierile irevocabile a judecătorului de instrucție înlătură orice pretins viciu al acțiunilor procedural-penale întreprinse de procurorul-reclamant, combat alegerile Consiliului Superior al Procurorilor privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și exclud reținerea în sarcina lui Roman Rusu a abaterii disciplinare descrise la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Sub acest aspect, Colegiul lărgit evocă faptul că este greșită concluzia instanței de fond precum că actul administrativ contestat are un caracter contradictoriu menționând că, Consiliul Superior al Procurorilor pe de o parte susține că nu a verificat legalitatea actelor de procedură penală îndeplinite de procuror, dar totodată a afirmat că Roman Rusu a admis acțiuni contrare normelor de drept material și procedural penale la dispunerea și efectuare măsurilor speciale de investigații, din considerentele ce urmează.

La acest capitol, Colegiul lărgit subscrie constatările Consiliului Superior al Procurorilor că măsurile speciale de investigații efectuate în cadrul dosarului penal nu au avut un caracter public, evident că au fost autorizate și efectuate în lipsa persoanelor în privința cărora s-au dispus interceptări a convorbirilor telefonice, ceea ce înseamnă că procurorul de caz trebuie să supravegheze cât mai atent toate activitățile aferente, pentru a asigura că întinderea ingerinței a fost proporțională scopurilor urmărite.

Argumentele procurorului Roman Rusu referitor la faptul că nu era competent a verifica prezența bănuielii rezonabile cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni din categoriile celor enumerate de lege, până a accepta propunerile ofițerilor de investigații de a dispune și prelungi măsurile speciale de investigații, denotă că dânsul și-a îndeplinit defectuos obligațiile de serviciu, a acționat necorespunzător în raport cu atribuțiile funcționale.

Or, art. 6 alin. (3) lit. a), b) și c) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), expres prevede că procurorul este obligat să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, să respecte prevederile actelor cu caracter normativ adoptate în cadrul Procuraturii, să asigure respectarea drepturilor și a libertăților

fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale.

Colegiul lărgit relevă că în același timp, procurorii își îndeplinesc atribuțiile în cadrul principiului statului de drept, care necesită respectarea unui anumit număr de valori fundamentale, cum ar fi imparțialitatea, transparența, onestitatea, prudența, corectitudinea și contribuția la calitatea justiției. Pentru a spori încrederea publicului în sistemul de justiție, procurorii trebuie să fie în permanență preocupați să se asigure că aceste valori sunt respectate și că ele le ghidează activitatea.

Mai mult, potrivit principiului supremației legii reflectat în pct. pct. 6.1.1., 6.1.2., 6.1.4., 6.1.6. din Codul de etică al procurorilor aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecătii echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; să acționeze în mod echitabil și onest; să se asigure ca procedurile penale să opereze cât de rapid posibil, în concordanță cu interesele justiției.

Colegiul lărgit notează că, regula de la pct. 6.1.1. din Codul de etică, vine să sublinieze nu doar obligația respectării principiului legalității așa cum este prevăzut acesta în Lege, dar și al respectării laturii etice a legalității - supremația legii.

În context, în toate cazurile și în toate etapele procedurii judiciare procurorii contribuie în a da asigurări că statul de drept și ordinea publică sunt garantate prin îndeplinirea justiției în mod echitabil, imparțial și efectiv.

Regula de la pct. 6.1.4. din Codul de etică pusă în discuție vine să sublinieze procurorul trebuie să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice.

Mai mult, Standardele de responsabilitate profesională și declararea atribuțiilor esențiale și drepturile procurorilor, adoptat de Asociația Internațională a Procurorilor la data de 23 aprilie 1999 (The IAP Standards), în punctul 4.2 statuează că, atunci când iau parte la investigarea unei infracțiuni sau exercită autoritate asupra poliției sau asupra altor organe de cercetare penală aflate sub jurisdicția lor, procurorii trebuie să acționeze obiectiv, imparțial și cu profesionalism, și să se asigure că aceste organe de cercetare penală respectă principiile de drept și drepturile fundamentale ale omului.

Procurorii ar trebui să acorde o atenție deosebită deciziei de a începe sau nu urmărirea penală, să respecte drepturile victimelor, martorilor și suspectilor și să permită oricărei persoane afectate de deciziile lor să facă recurs.

De asemenea, obligația procurorului de a respecta drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice, se circumscrie valorilor anunțate în preambulul Codului de etică, cum ar fi respectarea demnității umane, a drepturilor și libertăților omului. Regula își găsește corespondent în Liniile Directoare Europene cu privire la Etica și Comportamentul Procurorilor „Ghidul de la Budapesta”.

Iar potrivit regulii de la pct. 6.2.1. din Codul de etică, procurorul trebuie să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție.

Așadar, împrejurările descrise determină Colegiul lărgit să conchidă că Consiliului Superior al Procurorilor corect a considerat că prestația profesională a procurorului Roman Rusu la instrumentarea respectivelor cauze penale este inacceptabilă, în așa mod justificat a respins ca fiind lipsite de relevanță justificările acestuia.

Conform art. 40 alin. (1), (2) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară în termen de 1 an de la data comiterii abaterii disciplinare. Prin excepție de la prevederile alin.(1), în cazul comiterii unei abaterii disciplinare în activitatea procesuală, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 3 ani de la data comiterii abaterii respective.

În condițiile relevate, Colegiul lărgit atestă că Consiliul Superior al Procurorilor just a calificat acțiunile procurorului Roman Rusu în temeiul art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, ca îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, însă ținând cont de prevederile art. 40 alin. (2) din Legea enunțată, întemeiat a fost sistată procedura disciplinară, din motivul expirării termenului de 3 ani de la data comiterii abaterii disciplinare pentru tragerea la răspundere disciplinară a procurorului în cazul comiterii abaterii disciplinare în activitatea procesuală, ținând cont de faptul că pe dosarul penal nr. xxxx acțiunile procesuale efectuate de procurorul Roman Rusu s-au circumscris perioadei 14 iulie 2017 - 06 octombrie 2017, iar pe dosarul penal nr. xxxx dânsul a dispus suspendarea urmăririi penale la data de 07 septembrie 2017, iar după această dată nu a mai efectuat acțiuni pe anchetele penale de referință.

Prin emiterea unui act administrativ individual, conform art. 132 din Codul administrativ, se înțelege atât emiterea lui de către prim-ministru și autoritățile publice cu conducere unipersonală, cât și adoptarea lui de către Guvern și autoritățile publice cu conducere colegială. Conducerea colegială a unei autorități publice adoptă decizii prin vot.

Corespunzător, analizând argumentele invocate de Consiliul Superior al Procurorilor în susținerea soluției de a constata abaterea disciplinară în acțiunile procurorului Roman Rusu, prevăzute de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, Colegiul lărgit consideră că autoritatea publică pârâtă exercitând dreptul discreționar, a luat în considerare toate faptele relevante, a respectat limitele legale ale dreptului discreționar, și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Sunt neîntemeiate argumentele reclamantului, însușite de instanța de fond la adoptarea soluției pe caz că, actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate și caracterul clar/cert al pretinsei abaterii disciplinare constatate. Or, conform art. 51 alin. (8) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), hotărârea privind cauza disciplinară se constituie din partea introductivă, partea descriptivă, partea motivatorie și partea dispozitivă. Forma și conținutul hotărârii se aprobă prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile

esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Coroborând normele legale enunțate la actul administrativ contestat, Colegiul lărgit constată că argumentele lui Roman Rusu despre lipsa motivării actului administrativ contestat, sunt declarative. Or, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020 corespunde normelor legale care reglementează forma și conținutul unei astfel de hotărâri.

De asemenea, Colegiul lărgit apreciază critic concluziile instanței de fond, că motivele invocate în actul administrativ contestat prin sine constată că Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională declarând ilegalitatea unui act procedural emis de procuror, atribuție exclusivă a procurorului ierarhic superior, subsecvent a judecătorului de instrucție, în condițiile Codului de procedură penală. Or, argumentul reclamantului ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat, deoarece prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-124/20 din 17 decembrie 2020, nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, dar Consiliul Superior al Procurorilor a dat apreciere conduitei procesuale a procurorului, manifestată la conducerea urmăririi penale pe dosarul penal nr. xxxx și la exercitarea urmăririi penale pe dosarul penal nr. xxxx, stabilind că Roman Rusu și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința ordonanțelor procurorului.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, comportamentul procurorului Roman Rusu a fost contrar obligațiilor stabilite de normele penale, procesual penale și etice, dânsul acționând în lipsa loialității adecvate, care trebuie să caracterizeze soluțiile pe care le dispune un procuror în legătură cu derularea urmăririi penale în general și în legătură cu autorizarea măsurilor speciale de investigații în special. Or, asemenea stare a lucrurilor este în afara oricărei justificări rezonabile, comportă vicii grave în conștientizarea rolului procurorului stabilit de lege și denotă o lipsă profundă de responsabilitate, ce contravine fundamental cu statutul profesional atribuit procurorului prin Constituție și prin lege.

Mai mult, atât reclamantul cât și instanța de fond nu au ținut cont de faptul că, Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza activității procurorului Roman Rusu în cadrul cauzelor penale nr. xxxx și nr. xxxx, inclusiv prin prisma art. 8 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, care are drept scop protecția persoanei împotriva unei imixțiuni arbitrare din partea autorităților publice, însă acesta nu înseamnă că statul are doar obligații negative, de a se abține de la asemenea ingerințe. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în jurisprudența sa a estimat că substanța

art. 8 produce și obligații pozitive inerente cu privire la respectarea efectivă a valorilor protejate prin Convenție.

Nu poate fi reținut ca întemeiat raționamentul instanței de fond, că actul administrativ contestat este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. În acest sens, Colegiul lărgit reține ca fiind justificată poziția Consiliului Superior al Procurorilor, în care autoritatea publică face trimitere la Avizul nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, în conformitate cu care independentă procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză. Aceasta normă care se regăsește și în pct. 6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016. Prin urmare, efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

Colegiul lărgit apreciază ca nefondate argumentele instanței de fond și ale intimatului, că actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, precum că măsura specială de investigații nu a fost justificată în raport cu circumstanțele cauzei. Or, reclamantul nu a ținut cont de faptul că obținerea autorizării judecătorești nu este suficientă pentru a asigura respectarea garanțiilor pentru persoanele vizate și care de fapt, nu echivalează cu îndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Mai mult, Consiliul Superior al Procurorilor în actul administrativ contestat, menționează că substanța actului de justiție înseamnă mai mult decât simpla întrunire a condițiilor de formă pentru realizarea procedurilor juridice or, subiecții abilitați cu aplicarea în concret a legii au obligația de a examina cazurile într-o manieră complexă, ținând cont de toate circumstanțele cauzei și, raportat la prezenta procedură disciplinară, procurorul Roman Rusu, pe lângă condițiile stricte ale autorizării măsurilor speciale de investigații, avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății.

Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit că procurorul Roman Rusu a procedat necorespunzător atunci când a analizat relevanța solicitării/prelungirii interceptărilor convorbirilor telefonice, precum și în contextul acestor măsuri

La acest capitol, Consiliul Superior al Procurorilor a statuat că procurorul Roman Rusu nu a depus efort și nu a analizat situația pe care o investiga în lumina coordonatelor dreptului la libera exprimare a persoanelor consfințit atât prin Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, cât și la nivel constituțional, dar în mod tendențios a acceptat și a încurajat evoluția, timp îndelungat a investigațiilor procesual-penale pe conținutul a câtorva mesaje de protest plasate pe o rețea de socializare. Mai mult, a apreciat Consiliul Superior al Procurorilor drept inacceptabil și nejustificat faptul că pe dosarul penal nr. xxxx nu s-au întreprins măsurile necesare pentru

identificarea utilizatorilor care au plasat acele mesaje de protest, care în opinia organului de urmărire penală, validată de procurorul Roman Rusu, au stat la baza bănuielii rezonabile că a fost comisă o infracțiune.

Mai mult, deși nu a efectuat aceste verificări și nu a orientat organul de urmărire penală spre întreprinderea măsurilor care să ofere răspuns la necesitatea stabilirii identității mesajelor de protest de pe „facebook”, precum și nu a analizat corect faptul că pe parcursul unei perioade îndelungate interceptările efectuate nu ofereau careva rezultate pertinente, totuși într-un mod tendențios și necorespunzător atribuțiilor de serviciu, procurorul Roman Rusu a continuat procedurile referitoare la măsurile speciale de investigații, înțelegând că prin așa comportament sunt diluate și obstrucționate temeuri de fapt și de drept ce au fundamentat ingerința în dreptul la viață privată al persoanelor.

De altfel, situația este și mai dificilă referitor la analizele făcute de către procurorul Roman Rusu la pornirea urmăririi penale pe dosarul penal nr. xxxx, unde dânsul a invocat în ordonanțe fapte inexistente, bazându-și soluția de începere a urmăririi penale pe o bănuială rezonabilă lipsită de fundament și temeuri în acest sens. Aici, Colegiul lărgit punctează că argumentele lui Roman Rusu din cererea de chemare în judecată nu reprezintă altceva decât o formă de apărare.

Din aceste considerente, nu este posibil să evalueze prestația profesională a procurorului Roman Rusu exprimată la gestionarea măsurilor speciale de investigații în dosarele penale menționate supra, doar prin prisma existenței autorizării acordate de către judecătorii de instrucție, deoarece administrarea actului de justiție nu este un concept pur formal, iar în acest caz include și alte atribuții de serviciu ale procurorului, care îi reclamau vigilență profesională sporită, condiție care nu a fost însă întrunită.

Or, este inadmisibil rolul pasiv al procurorului în respectivele cauze penale, ținând cont de faptul că dânsul și-a redus contribuția doar la o prestație tehnică de prezentare către judecătorul de instrucție a rapoartelor depuse de către ofițerii de investigații, fără să analizeze conținutul acestora și fără să le raporteze la circumstanțele particulare ale cazurilor aflate în examinare. De fapt, procurorul nu a asigurat verificarea în modul corespunzător a raportului de cauzalitate între persoanele indicate în ordonanțele de pornire a urmăririi penale și persoanele supuse măsurilor speciale de investigații, precum și între faptele invocate în ordonanțele de pornire a urmăririi penale și evenimentele desfășurate în realitate.

La acest capitol, s-a stabilit că ordonanța de pornire a urmăririi penale pe dosarul nr. xxxx a emisă la 14 iulie 2017, iar faptele la care se referea datau cu 11 iunie 2017, adică se epuizase un eventual conflict care ar fi putut genera presupuneri despre anumite dezordini în masă.

Consiliul Superior al Procurorilor a consemnat că, procurorul Roman Rusu a fost tendențios în conduita sa procesuală, a apreciat disproportionat în dosarul nr. xxxx că existența a doar 3 (trei) comentarii este un temei solid de a crede că se preconizează dezordini masive.

Prin urmare, modul în care procurorul Roman Rusu s-a raportat la îndeplinirea atribuțiilor sale funcționale viciază câmpul de legalitate în care au fost autorizate/prelungite măsurile speciale de investigații pe aceste dosare precum și geneza factologică a acestora deoarece dânsul a consimțit informații fără relevanță

pentru dosarele penale vizate și nu a analizat situațiile sub aspectul realităților constatate (acțiunile de protest nu au avut loc ori s-au desfășurat în mod pașnic), dar, prin folosirea frazelor generale, artificial a menținut atât aparența că pericolul social persistă, cât și necesitatea de continuare a interceptărilor.

Colegiul lărgit remarcă faptul că procurorul Roman Rusu prin acțiunea înaintată și explicațiile prezentate Consiliului Superior al Procurorilor, susține că nu a încălcat termenul de 6 luni (6 luni + 15 zile), prevăzut de lege pentru efectuarea convorbirilor telefonice, invocând că fiecare demers la prelungire se depunea cu câteva zile înainte de expirarea termenului de expirare, astfel în fiecare lună acest termen se diminuea cu câteva zile și anume de la 2 la 4 zile.

În corespundere cu prevederile art. 231 alin. (4) din Codul de procedură penală, termenele calculate pe luni sau pe ani expiră la sfârșitul zilei respective a ultimei luni sau la sfârșitul zilei și lunii respective din ultimul an. Dacă această zi cade într-o lună ce nu are zi corespunzătoare, termenul expiră în ultima zi a acestei luni.

Prin prisma normei de drept procesual penale precitate, Colegiul lărgit menționează, caracterul imperativ al legii nu lasă loc de interpretări arbitrare, nu conține condiționalități, iar depunerea demersurilor în avans cu câteva zile nu are și nici nu poate avea nici un impact asupra curgerii termenului.

În contextul dat, instanța de recurs reține că cele descrise incontestabil indică asupra faptului că procurorul Roman Rusu greșit a ajuns la concluzia privind curgerea termenului în acest caz, cu toate că legea prescrie clar cum se calculează termenul, iar respectarea acestuia trebuie să fie o garanție asigurată de către procuror pentru persoanele supuse măsurilor speciale de investigație.

Aspectele constatate denotă că procurorul Roman Rusu, conștientizând importanța atribuțiilor ce îi reveneau în cadrul exercitării funcției, și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu în contextul exercitării atribuțiilor de conducere a urmăririi penale pe dosarul penal nr. xxxx și exercitării urmăririi penale pe dosarul nr. xxxx, prin eludarea obligațiilor ce îi reveneau la autorizarea măsurilor speciale.

Consiliul Superior al Procurorilor a considerat că procurorul Roman Rusu nu a ținut cont de prescripțiile art. 1 alin. (2), art.19 alin. (3), art. 20, art. 52, art. 132¹⁻⁹, art.254, art.287¹ din Codul de procedură penală; art.6 alin. (1) din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, iar faptele comise de către procurorul Roman Rusu, constituie, îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, adică abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, dat fiind faptul că dânsul nu și-a exercitat atribuțiile de serviciu în corespundere cu prevederile art. 6 alin. (3) lit. a), b), c) din Legea cu privire la Procuratură, pct. pct. 6.1.1., 6.1.4., 6.2.1. din Codul de etică al procurorilor aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016.

Circumstanțele descrise permit Colegiului lărgit să conchidă că, instanța de fond, a interpretat eronat prevederile legii, iar concluziile acesteia sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, motiv din care hotărârea pronunțată, nu poate fi menținută ca întemeiată.

Din considerentele menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite

recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei decizii noi prin care să fie respinsă integral acțiunea depusă de Roman Rusu.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. c) în coroborare cu art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Se casează integral hotărârea din 21 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău și se emite o decizie nouă, prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Roman Rusu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Ala Cobăneanu

Nina Vascan

Iurie Bejenaru

Victor Burduh